



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Moravce a soudkyně JUDr. Miluše Krejzlíkové a Mgr. Miroslavy Lanžhotské ve věci

žalobců:           **a) Ing. Jan Boháč**, narozený 27. 3. 1956  
bytem Masarykovo nábřeží 2058/38, 110 00 Praha 1 – Nové Město

**b) Radim Boháč**, narozený 15. 5. 1988  
bytem Štěpařská 1196/18, 152 00 Praha 5 – Hlubočepy

**c) Terezie Ratajová**, narozená 15. 5. 1988  
bytem Na Hlinkách 418, Zbuzany, 252 25 Jinočany  
všichni zastoupení advokátkou JUDr. Zorkou Černoorskou  
sídlem Balbínova 384, 261 01 Příbram II

proti  
žalovanému:       **Česká republika – Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774  
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 – Žižkov  
  
zastoupený advokátem Mgr. Miloslavem Strnadem  
sídlem Jugoslávská 620/29, 120 00 Praha 2 – Vinohrady

**o nahrazení projevu vůle a vyslovení povinnosti uzavřít smlouvu o převodu pozemků**

k odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 16. 2. 2021 č. j. 12 C 33/2020-628, ve znění opravného usnesení ze dne 17. 3. 2021 č. j. 12 C 33/2020-634

**takto:**

- I. Rozsudek okresního soudu **se potvrzuje.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náklady odvolacího řízení k rukám jejich zástupkyně do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to a) žalobci 20 740 Kč, b) žalobci 10 370 Kč a c) žalobkyni 10 370 Kč.

**Odůvodnění:**

1. Okresní soud jako soud prvního stupně (dále jen „soud prvního stupně“) shora označeným rozsudkem nahradil projev vůle žalovaného uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků z vlastnictví státu podle § 11a zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“), a to konkrétně pozemku p. č. 3021 a 32/5, vše zapsané v katastru nemovitostí pro katastrální území a obec Lupenice na listu vlastnictví 10002 (výrok I). Vydáním označených pozemků se uspokojuje nárok žalobců v úhrnné výši 86 504,20 Kč, a to u žalobce a) v rozsahu ideální 1/2 k celku, u žalobce b) v rozsahu ideální 1/4 k celku a u žalobkyně c) v rozsahu ideální 1/4 k celku (výrok II). Ve spojitosti s výsledkem sporu zavázal žalovaného k náhradě nákladů ve prospěch žalobců v úhrnné výši 189 457 Kč (výrok III). V neposlední řadě uznal žalovaného povinným nahradit státu jím zálohované náklady řízení (znalečné) v částce 3 762 Kč (výrok IV).
2. Soud prvního stupně vzal za prokázané, že žalobce a) a JUDr. Miroslava Boháčová, zemřelá dne 1. 7. 2014, jsou jako právní nástupci původní nositelky restitučního nároku Anny Půlkrábkové, zemřelé dne 9. 12. 1963, oprávněnými osobami podle § 4 odst. 2 písm. c/ zákona o půdě, a to v rozsahu ideální 1/9 k celku nevydaných pozemků. Restituční nárok Miroslavy Boháčové zdědili jakožto dědici ze zákona její vnoučata Radim Boháč a Terezie Boháčová, nyní Ratajová, tj. žalobci b) a c) (viz usnesení Okresního soudu Praha-západ ze dne 16. 2. 2015 č. j. 20 D 721/2014-520). Vnitřní poměry mezi žalobci jsou uspořádány tak, že žalobce a) drží restituční nárok v rozsahu ideální 1/2 a žalobci b) a c) po ideální 1/4. Oprávněné osoby, resp. právní předchůdkyně žalobců b) a c), uplatnily restituční nárok řádně a včas. Původní vlastnice nevydaných pozemků Anna Půlkrábková pozbyla vlastnického práva k nevydaným pozemkům na základě odnímacích titulů specifikovaných ve výroku II bodu 2 rozsudku soudu prvního stupně. Cena původních nevydaných pozemků ve vztahu k rozsahu restitučního nároku žalobců činí 8 304 364 Kč, z čehož na žalobce a) připadá 4 152 182 Kč a na žalobce b) a c) po 2 076 091 Kč. Soud prvního stupně se zde opřel o znalecký posudek prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., ze dne 20. 9. 2019 č. 528/23/2019 a z následného výsledku jmenované znalkyně při ústním jednání konaném dne 13. 10. 2020. Žalovaný dosud vykryl restituční nárok žalobce a) co do výše 129 940,57 Kč a nárok žalobců b) a c) po 64 970,29 Kč, a to formou bezúplatného převodu náhradních pozemků. Soud prvního stupně kvalifikoval postup žalovaného při uspokojování restitučního nároku žalobců za přinejmenším liknavý, když v období let 1997–2012 a poté v letech 2012–2019 nevyvinul žádnou iniciativu k přezkumu skutečné výše tohoto nároku. „Byl to tak sám žalovaný, který svojí nečinností (tím, že včas a řádně nepřezkoumal, zdali o výši nároku žalobců bylo rozhodnuto správně) způsobil, že žalobci v důsledku nesprávného ocenění svého nároku fakticky nemohli plně uplatnit své nároky, a to proto, že se žalobci mohli domáhat plnění pouze do výše žalovaným uznaného nároku. V tomto lze spatřovat liknavost takového rozsahu, že v souladu se závěry judikatury má žalobce právo domáhat se vydání náhradních pozemků touto žalobou“. Náhradní pozemky jsou způsobilé k vydání, v němž nebrání žádná právní překážka. Cena náhradních pozemků činí celkem 86 504,20 Kč (viz znalecký posudek Jaroslava Truhláře ze dne 9. 5. 2017 č. 880-115/2017).

3. Soud prvního stupně na základě takto zjištěného skutkového stavu věci nahradil projev vůle žalovaného uzavřít se žalobci smlouvu o bezúplatném převodu shora označených pozemků v hodnotě 86 504,20 Kč, z čehož připadá na žalobce a) ideální 1/2 a na žalobce b) a c) po ideální 1/4 (§ 11a zákona o půdě).
4. Proti rozsudku se odvolal žalovaný, přičemž brojil vůči výroku o věci samé a na něm závislých náhradových výroky. Obšírně se věnoval otázce ocenění žalobcům nevydaných pozemků. Věcnou správnost znaleckého posudku prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., s nímž pracoval při zjištění ceny nevydaných pozemků soud prvního stupně, se snažil zviklat předložením „vlastního“ znaleckého posudku, který k jeho objednavce zpracoval dne 28. 7. 2021 pod č. 670/2020 znalec Ing. Pavel Pelc. K argumentu soudu prvního stupně, že si měl při uspokojování restitučního nároku žalobců počínat liknavě, ne-li přímo svévolně, poznamenal, že restituční nárok žalobců byl původně oceněn správně a žalovaný tudíž neměl důvod ho přecenit. Stejný postoj zastával žalovaný i v roce 2019, kdy jej žalobci vyzvali k přecenění restitučního nároku. Odmítnutí přecenění restitučního nároku na základě znaleckého posudku prof. Ing. Schneiderové Heralové ze dne 20. 9. 2019 č. 528/23/2019 nelze považovat za liknavost či svévoli. Znaky liknavosti či svévole by bylo lze spatřovat ... „v takovém přístupu žalované, který by bezdůvodně oddaloval možnost uspokojení restitučního nároku konkrétního restituventa v konkrétním případě, k čemuž nedošlo. Žalovaná nezpochybňuje, že by se žalobci účastnili veřejných nabídek k uspokojení jejich restitučního nároku. Žalovaná naopak eviduje, a také to soudu doložila, že díky účasti žalobců ve veřejných nabídkách došlo k uspokojení jejich restitučního nároku. I žádosti o účast ve veřejných nabídkách předkládané žalobci prokazují, že žalovaná vůči nim, resp. vůči jejich právním předchůdcům, nejednala svévolně či liknavě, když na základě těchto žádostí, jež splňovaly veškeré zákonné předpoklady, byli úspěšní a jejich restituční nárok, s jehož celkovou výší dlouhodobě souhlasili, byl uspokojován“. Vrátil se k námitce promlčení uplatněného restitučního nároku s tím, že námitku promlčení nezakládal na tom, že se snad promlčel nárok na přecenění restitučního nároku, ale na tom, že došlo k promlčení samotného restitučního nároku jako takového, byl-li již plně uspokojen po dobu více než tři let bez výhrad na základě uzavřené převodní smlouvy. Nelze souhlasit s argumentem soudu prvního stupně, že žalovaný uplatnil námitku promlčení v rozporu s dobrými mravy. Žalovaný se totiž vždy snažil vyjít žalobcům vstříc tím, že hodlal plnit do reálné výše restitučního nároku. V neposlední řadě se zaměřil na rozhodnutí soudu prvního stupně o náhradě nákladů řízení mezi účastníky. Namítal, že soud prvního stupně ponechal bez povšimnutí tu okolnost, že výše požadovaných a přiznaných nákladů řízení na straně žalobců přesáhla cenu náhradních pozemků. Soud prvního stupně aplikoval ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. nepřipustně mechanicky; žalovaný v tomto směru odkázal na judikaturu dovolacího a Ústavního soudu. Žádal, aby napadený rozsudek byl změněn tak, že žaloba bude zcela zamítnuta.
5. Žalobci se s napadeným rozsudkem ztotožnili a navrhli jeho potvrzení. Odmítli procesní obranu žalovaného stran věcné nesprávnosti znaleckého posudku prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., a tím i hodnoty restitučního nároku. K liknavému a svévolnému přístupu žalovaného podotkli, že žalobce a) spolu s právní předchůdkyní žalobců b) a c) se do roku 2012 zúčastnili šesti veřejných nabídek učiněných ze strany žalovaného společně s ostatními spoluvlastníky – oprávněnými osobami, jejichž restituční nárok žalovaný vede pod jedním č. j. PÚ 1107/92; celkem se jedná o 18 spoluvlastníků. Společný postup spoluvlastníků – oprávněných osob – ve věci byl samozřejmě s ohledem na množství spoluvlastníků pomalejší, v roce 2013 se dořešovala společná veřejná nabídka, která byla vyřešena úspěšně, a v roce 2015 nastoupila již druhá restituční tečka podle § 11 odst. 2 a § 11a zákona o půdě. První „restituční tečka“ podle zákona o půdě spadala již do roku 2005; ta sice byla zrušena v roce 2016, ale vždy po určité době tohoto řešení

probíhala blokáce vydávání náhradních pozemků restituentům v rámci veřejné nabídky a veřejné soutěže vyhlášené žalovaný velmi omezeně. Uspokojení restitučního nároku se vleče již od roku 1992 a dosud nebylo zdaleka skončeno. Žalovaný řádně nepřecenil restituční nárok, a to ani na základě podnětu žalobců z roku 2019. Žalobci po určité době věřili v nápravu a zmírnění křivd, ke kterým se stát zavázal podle zákona o půdě, věřili v rovný a stejný přístup žalovaného ke všem restituentům. Uvedli, že se na základě nového přecenění restitučního nároku přihlásili do veřejné nabídky žalovaného dne 2. 7. 2019, ale žalovaný jejich přihlášku zamítl jako neplatnou. Žalobci se opět na základě nového přecenění restitučního nároku přihlásili do další veřejné nabídky žalovaného dne 6. 10. 2020, ale žalovaný opětovně zamítl jejich přihlášku jako neplatnou. Stran námitky promlčení uplatněného nároku na vydání náhradních pozemků ze strany žalovaného zaujali žalobci názor, že se jedná o nárok nepromlčitelný, neboť se tu jedná o obnovu vlastnického, a nikoli majetkového práva. I kdyby tomu tak nebylo, byl by tu dán ve světle ustálené judikatury dovolacího soudu rozpor s dobrými mravy (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2018 sp. zn. 28 Cdo 4173/2017).

6. Krajský soud jako soud odvolací poté, co se ujistil, že odvolání podala oprávněná osoba a včas a že odvolání bylo přípustné a obsahovalo všechny zákonem předepsané náležitosti (§ 42 odst. 4, § 201, § 204 odst. 1, § 205 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, jež mu předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání není opodstatněné.
7. V řízení před soudy obou stupňů se rozpoutala mezi procesními stranami obšírná polemika o ceně nevydaných pozemků. Strana žalující předložila znalecký posudek prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., ze dne 20. 9. 2019 č. 528/23/2019, který ocenil hodnotu (cenu) nevydaných pozemků částkou 8 304 364 Kč ve vztahu k restitučnímu nároku samotných žalobců. Žalovaný s touto cenou nevydaných pozemků kategoricky nesouhlasil, brojil proti ní i v odvolání proti napadenému rozsudku a zároveň předložil znalecký posudek zpracovaný dne 28. 7. 2021 pod č. 670/2020 znalcem Ing. Pavlem Pelcem; ten ocenil cenu žalobcům nevydaných pozemků částkou 2 196 604 Kč. V pořadí druhý znalecký posudek není revizním znaleckým posudkem, protože nesplňuje náležitosti tohoto druhu důkazního prostředku, jelikož neobsahuje přezkoumání správnosti závěrů znaleckého posudku prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D.; ostatně takový úkol žalovaný ani znalci nezadal. Jedná se tudíž o dva znalecké posudky vydané různými znalci v téže věci na základě zadání té které procesní strany (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 8. 2019 sp. zn. 28 Cdo 2191/2019).
8. Za situace, kdy i v pořadí druhý znalecký posudek (předložený žalovaným) násobně převyšuje jak cenu předmětných náhradních pozemků, tak zejména dosud neuspokojený restituční nárok žalobců, pozbývá smyslu se do hloubky zaobírat věcnou správností toho kterého znaleckého posudku.
9. Poskytování náhradních pozemků oprávněným osobám patří k základním povinnostem Pozemkového fondu. Struktura jeho nabídky musí mít takové kvalitativní a kvantitativní parametry, aby náhrada byla poskytnuta v co možná nejkratší době co možná nejširšímu okruhu oprávněných osob. Uspokojení nároku oprávněné osoby způsobem, jež se vymyká zákonem stanovenému postupu (§ 11a zákona o půdě), je třeba mít za výjimečné, podmíněné zjištěními vedoucími k závěru, že postup Pozemkového fondu lze kvalifikovat jako liknavý či svévolný; uspokojení nároku převodem pozemku do veřejné nabídky nezahrnutého je namístě tehdy, kdy se oprávněná osoba přes svůj aktivní přístup nemůže dlouhodobě domoci svých práv (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 8. 2015 sp. zn. 28 Cdo 1117/2015).
10. Důvodnost žaloby na uložení povinnosti Pozemkovému fondu České republiky uzavřít smlouvu o bezúplatném převodu konkrétních náhradních pozemků podle § 11 odst. 2 zákona o půdě není třeba – při liknavém postupu soudu – vázat na podmínku předchozího

zahrnutí těchto pozemků do veřejné nabídky (rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009 sp. zn. 31 Cdo 3767/2009).

11. Nesnáze při vyřizování nároků vyplývajících z restitučních právních předpisů nesmí státní orgán přesouvat na osoby oprávněné (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2015 sp. zn. 28 Cdo 5389/2014).
12. Odvolací soud sdílí závěr soudu prvního stupně o liknavém přístupu žalovaného při uspokojování restitučního nároku žalobců na vydání náhradních pozemků za pozemky nevydané. Restituční proces byl započat již v roce 1992 a do současné doby zdaleka neskončil. Je sice možné připustit, že se s ohledem na počet oprávněných osob a množství pozemků jedná z pohledu žalovaného o relativně složitý proces, nicméně, jak již bylo shora předestřeno, nesnáze při vyřizování nároků vyplývajících z restitučních právních předpisů nesmí státní orgán přesouvat na osoby oprávněné. Z obsahu spisu vyšlo najevo, že žalobce a) a právní předchůdkyně žalobců b) a c) (spolu s dalšími oprávněnými osobami) se zúčastnili šesti veřejných nabídek u žalovaného, resp. Pozemkového fondu, což prokazuje jejich aktivitu při uspokojování restitučního nároku. Zcela zásadní překážku pro vydávání náhradních pozemků představoval nesoulad procesních stran stran ceny nevydaných pozemků. Žalovaný nevyslyšel žádost žalobců o přecenění hodnoty nevydaných pozemků (to se psal rok 2019), načež žalovaný ve dvou případech odmítl přihlášku žalobců do veřejné soutěže (viz shora). Jak se ukázalo v této soudní při, hodnota nevydaných pozemků nastavená žalobci nebyla zásadním způsobem nadnesená, jak se bránil žalovaný, a nečinila pouze 129 940,57 Kč; výmluvně o tom vypovídá znalecký posudek předložený samotným žalovaným. Nebýt zatvrzelého nesouhlasu žalovaného s cenou nevydaných pozemků, nedošlo by s vysokou pravděpodobností k tak razantnímu prodlení při vyřizování restitučního nároku žalobců.
13. Odvolací soud je zajedno se soudem prvního stupně i v názoru na neopodstatněnost žalovaným uplatněné námitky promlčení restitučního nároku žalobců.
14. V případech, kdy povinná osoba nepopírá svůj závazek a jedná s oprávněnou osobou o podmínkách poskytnutí náhrady, může promlčecí doba počít běžet nejdříve dnem, kdy oprávněná osoba zjistí, že povinná osoba nehodlá plnit. Při posuzování námitky promlčení práva vyplývajících z restitučního předpisu uplatněné povinnou osobou, je současně vždy namístě zkoumat, zda nejde o výkon práva v rozporu s dobrými mravy. Jestliže je přitom uspokojení restitučního nároku závislé na veřejných nabídkách pozemků realizovaných povinnou osobou, pak jí vznesená námitka promlčení dobrým mravům a priori odporuje. Samotný požadavek na přecenění hodnoty pozemku, který nebyl oprávněné osobě vydán pro překážky stanovené zákonem o půdě, a to za účelem určení výše restitučního nároku odpovídající příslušným právním předpisům, nepředstavuje samotné majetkové právo, jež by podléhalo promlčení.
15. Při posuzování otázky promlčení restitučních nároků na vydání náhradního pozemku je pak třeba mít na zřeteli nejasnosti, které provázely uplatňování těchto nároků a způsob jejich vypořádání, jakož i to, že právní vztahy vzniklé podle restitučních předpisů nejsou obvyklými a ustálenými právními vztahy, známými z klasických forem občanského práva hmotného; vypořádání nároků z nich plynoucích se realizovalo nesnadno a v dlouhých časových termínech. To platí obzvláště pro nároky na převod jiných (náhradních) pozemků podle § 11 odst. 2 zákona o půdě, při jejichž uspokojování jsou osoby oprávněné zásadně odkázány na veřejné nabídky pozemků realizované Pozemkovým fondem České republiky, resp. Státním pozemkovým úřadem, jejichž struktura neměla vždy takové kvalitativní a kvantitativní parametry, aby náhradní pozemky mohly být poskytnuty v době co možná nejkratší a co možná nejširšímu okruhu oprávněných osob (srov. též závěry formulované Ústavním soudem v jeho nálezech ze dne 4. 3. 2004 sp. zn. III. ÚS 495/02 či ze dne

30. 10. 2007 sp. zn. III. ÚS 495/05), přičemž zákon ani nepředpokládá uplatnění nároku na vydání náhradního pozemku u soudu (s výjimkou judikaturou připuštěných žalob na uložení povinnosti uzavřít smlouvu o převodu konkrétního žalobcem zvoleného pozemku).
16. Při posuzování námitky promlčení práva vyplývajícího z restitučního předpisu uplatněné povinnou osobou, je současně vždy namístě zkoumat, zda nejde o výkon práva v rozporu s dobrými mravy. Jestliže je přitom uspokojení restitučního nároku závislé na veřejných nabídkách pozemků realizovaných povinnou osobou, pak jí vznesená námitka promlčení dle judikatury Nejvyššího soudu dobrým mravům a priori odporuje (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 7. 2020 sp. zn. 28 Cdo 1723/2020 a další tam uvedené odkazy na judikaturu).
  17. Restituční nárok na vydání náhradního pozemku tudíž je sice promlčitelný, ale soud prvního stupně si v dané věci správně položil otázku, zda námitka promlčení tohoto nároku ze strany žalovaného se nepříčí dobrým mravům. Odvolací soud stejně jako soud prvního stupně shledal v intencích předestřené judikatury dovolacího soudu rozpor uplatněné námitky promlčení restitučního nároku s dobrými mravy, a to sice proto, že závisí-li uspokojení restitučního nároku na veřejných nabídkách pozemků realizovaných žalovaným, pak jím vznesená námitka promlčení se neslučuje a priori s dobrými mravy. Otázka promlčení požadavku na přecenění hodnoty pozemku je z tohoto pohledu podružná a netýká se možného promlčení samotného nároku na vydání náhradních pozemků.
  18. Soud prvního stupně nepochybil ani při rozhodování o náhradě nákladů řízení mezi účastníky. Plně respektoval zásadu procesní odpovědnosti účastníků za výsledek sporu a poměr úspěchu a neúspěchu toho kterého účastníka. Jestliže se žalobci se svým restitučním nárokem prosadili, vzniklo jim právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů (§ 137, § 142 odst. 1 o. s. ř.). Žalobcům nemohlo být právo na náhradu účelně vynaložených nákladů odejmuto či pokráčeno jen pro nepoměr mezi hodnotou náhradních pozemků a celkovou výší nákladů řízení. Ta odráží délku řízení (to bylo zahájeno dne 12. 2. 2020), ale rovněž skutkovou a právní složitost věci a urputnou obranu žalovaného vůči uplatněnému restitučnímu nároku.
  19. Odvolací soud se zřetelem na shora uvedené závěry napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.).
  20. Vzhledem k tomu, že se žalobci úspěšně ubránili odvolání, vznikl jim na vrub žalovaného nárok na náhradu všech účelně vynaložených nákladů této fáze řízení (§ 137, § 142 odst. 1, § 151 odst. 1, § 224 odst. 1 o. s. ř.). Jednalo se o odměnu za poskytnutí placené právní služby advokátkou v podobě tří úkonů (vyjádření k odvolání 29. 4. 2021, podání ve věci samé 30. 9. 2021 a účast na jednání před odvolacím soudem 7. 10. 2021) v sazbě snížené o 20 %, tj. 3 664 Kč, tj. 30 276 Kč, tři paušální náhrady jejích hotových výdajů po 300 Kč, náhradu za promeškaný čas 800 Kč, náhradu cestovních výdajů při použití osobního automobilu na trase Příbram – Hradec Králové a zpět 2 203 Kč a náhradu za daň z přidané hodnoty 7 301 Kč (§ 1 odst. 2, § 2 odst. 1, § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. d/ a g/, § 12 odst. 4, § 13 odst. 1, 4 a 5, § 14 odst. 1 písm. a/ a odst. 3 advokátního tarifu, § 157 zák. práce). Odvolací soud poznamenává, že advokátka žalobců pojala vyúčtování náhrady cestovních výdajů poněkud bohatýrsky, když k cestě použila dle předloženého osvědčení o registraci vozidla obytný automobil (vozidlo zvláštního určení) zn. CAPRON bez udání průměrné spotřeby pohonné hmoty. Odvolací soud proto pracoval s uznatelnou spotřebou pohonné hmoty 7 l motorové nafty / 100 km při výši průměrné ceny 27,20 Kč za 1 l, sazbě základní náhrady za 1 km jízdy 4,40 Kč a délce trasy 344 km (§ 1 písm. b/, § 4 písm. c/ vyhl. č. 589/2020 Sb., www.mapy.cz).

**Poučení:**

Proti tomuto rozsudku není přípustné odvolání.

Dovolání je přípustné tehdy, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení rozsudku odvolacího soudu k Okresnímu soudu v Rychnově nad Kněžnou; o dovolání by Nejvyšší soud České republiky v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí či exekuční návrh.

Hradec Králové 14. října 2021

JUDr. Pavel Moravec v. r.  
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Poláčková.

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku I. právní moci dne 15.12.2021, ve výroku II. právní moci dne 15.12.2021 a je vykonatelné dne 19.12.2021. Připojení doložky provedla Barbora Kudláčková dne 12.01.2022.